

2/2018

XEB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ČESKÉ POVÍDKY

Lukáš Hrdlička

Šakalí jaro

Miroslav Hokeš

Fiat Lux: Cesta stínem

Alfred Barsch

Sny v černém domě

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Harlan Ellison:

První rozhněvaný spisovatel sci-fi

Antonín Tesař

Světy, ve kterých se nedá žít

Cena: 95 Kč - 4, eura

Robert Reed
Běh mrtvého muže

S.R.O.

GDPR

Levně, rychle a kvalitně Vám poradíme s jeho zavedením

Co to je ?

GDPR (General Data Protection Regulation) je Obecné nařízení o ochraně osobních údajů, které poskytuje rámec pro dodržování souladu se zásadami ochrany osobních údajů v Evropě

Platnost GDPR:

Od 25. 5. 2018, v celé Evropské unii

Dnem platnosti nahrazuje zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a evropskou směrnici 95/46/ES

Co hrozí za porušení ?

Za porušení, nezavedení či nepřipravenost všem organizacím hrozí pokuta v maximální výši 20.000.000 EUR nebo 4 % z celkového ročního obrátu společnosti (vyšší z obou možností)

Zpracovatelům osobních údajů dále hrozí žaloby od subjektů údajů s nárokem na náhradu škody, organizace jsou vystaveny ztrátě důvěry a reputace.

Stále radíme se zavedením a zajištěním/udržením certifikace nejen následujících norem :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

Při poradenství a certifikaci spolupracujeme s QES Cert s.r.o.

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001, ISO 14001, ISO 27001+GDPR) a zajištění hospodářských a podnikatelských rizik.

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 %
na služby QSJ s.r.o. po celý rok 2018**

WWW.QSJ.CZ

2/2018

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Robert Reed: Běh mrtvého muže 3

Domácí SF

Lukáš Hrdlička: Šakalí jaro 30

Miroslav Hokeš: Fiat Lux: Cesta stínem 43

Alfred Barsch: Sny v černém domě 54

Publicistika

Jason Sanford: Harlan Ellison: První rozhněvaný... 63

Antonín Tesař: Světy, ve kterých se nedá žít 64

Fantastická věda

SETI naslouchá „Prvnímu poslovi“; Smělé plány s gene drivy; 62

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Star Wars: Poslední z Jediů;
Jumanji: Vítejte v džungli; 7 životů; Thelma;
Chuckyho kult; Magické stříbro- hledání kouzelného rohu;
Klapka! 67

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; **Ken Liu:** Ctnosti králů;
Peter Tieryas: Spojené státy japonské;
Václav Kahuda: Bytost; **Peter F. Hamilton:** Okno do času;
Lauren A. Forry: Prokletý ostrov; **Petr Švec:** Otrávené duše;
Ve stínu říše; **Marcelo Luján:** Podhoubí;
Camilla a Viveca Sten: Hluboký hrob. Dítě útesu;
Věra Mertlíková: Tři báby kobyly;
Rachel Caine: Velká knihovna - Z kostí a inkoustu;
Fatale 1: Smrt je mi v patách; *Nové knihy* 73

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 2. 2018

Cena 95 Kč (4 EURA)

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Maurizio Manzieri

Soutěže a ceny

Za ta léta, co píšu úvodníky, jsem psal o těchto dvou věcech několi-krát. Nicméně mi to nedá a znovu to téma otevřu.

Člověk je tvor soutěživý.

Ve sportu je to jednodušší, tam jsou branky, body a vteřiny, které rozhodují o tom, kdo je lepší. Ovšem už ve sportech, kde se do těchto dat vloudí umělecký dojem (krasobruslení, tanec, umělecká a sportovní gymnastika...) okamžitě nastává problém.

A tím jsou rozhodci.

Jak zcela správně říká hlavní hrdina v Limonádovém Joeovi: „Někdo rád vdolky, jiný zase holky...“ jak ve sportu najít nějaké spolehlivé měřítko nezávislé na člověku?

Těžko.

U literatury je to ještě horší. Nikdy nezapomenu, jak ke mně kdysi přišla mladá slečna s románem a když jsem jí řekl, že ho беру, odpověděla, že jsem dvacátý pátý (nebo tak nějak) komu ho nabídl, ale první, kdo román chce vydat. Nakonec to byl jeden z nejúspěšnějších počínů mého nakladatelství. Mimochodem, kniha vyšla od té doby v dalších dvou reedicích.

V loňském roce jsem neuváženě souhlasil, že budu porotcovat regionální literární soutěž a k mému úžasu tam polovina prací patřila do škatulky - poezie. Nakonec se podařilo domluvit s ostatními porotci, že beletrii a poezii budeme hodnotit jako dvě různé kategorie. Ohromně se mi ulevilo, protože na básně jsem si netroufl.

Jak ošemetné je hodnotit literaturu, byť tak specifickou jakou SF je, víme všichni, kdo jsme se někdy pustili do porotcování.

Přesně to jsem si opět uvědomil, když jsem byl požádán, abych vybral jednu až tři knihy loňského roku, které považuji za hodnotné.

Kde ty doby jsou, kdy jsem se pyšnil, že jsem četl vše, co ve sci-fi za rok vyšlo. Jen v lednovém čísle našeho časopisu (tedy knihy vydané v prosinci minulého roku) je kolem sto třiceti knížek. Vynásobíme-li si to dvanácti (i když některé měsíce jsou slabší), tak se určitě dostaneme k číslu 1000. To se prostě učíst nedá ani kdybyste byli duchodce a nedělali nic jiného, než četli.

Jaké je řešení?

Nevím.

Už kdysi pánové Zdeněk Svěrák a Jaroslav Uhlíř zpívali v jedné písni:

Statistika nuda je,
má však cenné údaje,
neklesejte na mysli,
ona vám to vyčíslí.

Jenže statistika umění nevyčíslí,
i když si to lidé myslí...
(alespoň někteří)

PÁN PRSTENŮ JAKO SERIÁL

Ve věku třidevadesáti let rezignoval Christopher Tolkien, syn spisovatele J. R. R. Tolkiena, z pozice vedoucího představitele Tolkienovy pozůstalosti. V radě spravující pozůstalost nadále zůstávají Tolkienovy dědicové včetně autorovy dcery Patricie. S Christopherovým odchodem zřejmě dojde ke změnám v přístupu ke správě pozůstalosti, s čímž může souviset oznámení o chystané nové adaptaci Pána prstenů, podle něhož by měl v budoucnu vzniknout televizní seriál poskytovaný streamovací službou Amazon Prime, jehož několik sezon budou společně produkovat rada Tolkienovy pozůstalosti, nakladatelství HarperCollins a studio New Line Cinema.

MIKE RESNICK OCENĚN

Čtenářům našeho časopisu dobře známý spisovatel Mike Resnick získal cenu Galaxy jako nejpopulárnější zahraniční autor. Cena se udílí v Číně jako ekvivalent amerického Huga dle hlasování fanoušků. Udílí se od roku 1986, ovšem kategorie nejpopulárnějšího zahraničního spisovatele do hlasování přibyla až v roce 2004. Autorovi samozřejmě gratulujeme a těšíme se na jeho další povídky na stránkách XB-1.

Advík Jaro

16. 2. 2018 – 18. 2. 2018

XII (a půltý) ročník festivalu Advík se bude konat od 16.2. do 18.2. 2018 na VOŠ Kollárova; Kollárova 5; 186 00, Praha 8-Karlín a opět se můžete těšit na pestrý program:

--sekce anime, mangy, japonské kultury, cosplaye, počítačových her a technologických novinek
--odborné přednášky ve všech sekcích

--mnoho workshopů, ať už z japonské výzdoby, k výrobě cosplayů a další

Pegascon

23. 2. 2018 – 25. 2. 2018

Chceš zažít Teóriu Velkého tresku naživo?

Tento rok pre začínajúcich geekov ponúkame celú líniu programov na zoznámenie sa so základnými piliermi žánrového hnutia – či už ide o stolové hry, hry na hrdinov (napr. Dungeons & Dragons), LARPy (čiže rollové hry naživo), cosplay (prezliekanie sa za obľúbené postavy z filmov a seriálov) alebo prehľady o najdôležitejších komiksoch, filmoch či seriáloch sci-fi a fantasy.

Okrem toho nezabúdame na vedecké prednášky. Pozvánku na festival prijala SOSA (Slovenská agentúra pre vesmírnu aktivitu), polyhistorka Františka Vrbenská a ďalší vedecky aktívni hostia, ktorí budú hovoriť ako o post-apokalyptických témach, tak o teoretickej fyzike či nových formách energie.

FB stránka: <https://www.facebook.com/pegascon.presov/>
FB udalosť: <https://www.facebook.com/events/1639936606072185/>

Súkromné Gymnázium Prešov
Solivarská 28, Prešov, Slovensko

Běh mrtvého muže

(DEAD MAN'S RUN)

JEDNA

Probudí ho telefon. Lucas jej popadne z nočního stolku a připlácne na pravou stranu obličeje. Volající musí být na seznamu povolených kontaktů, a tak hovor přijímá. Čísla si moc nepamatuje a čtení mu jde ještě hůř, ale je mimořádně vnímavý na zvuky, na hlasy. Na druhé straně je zvláštní druh ticha. Lucas už ví.

„Kdy si půjdeme zaběhat?“ ozve se hlas.

„Ty už neběháš,“ odpoví Lucas. „Jsi mrtvý.“

Zavěsí.

Právě teď je Lucasovi smutno. Cítí se trochu provinile. Ale ze všeho nejvíc je naštvaný, protože ví, co bude následovat.

Hodiny na nočním stolku a na telefonu se shodují. Jsou tři minuty po páté ráno. To, co si říká Wade Tanner, právě překonává překážky a snaží se proklouznout zpátky na seznam povolených kontaktů. Může mu to zabrat deset sekund nebo deset minut. Lucas stejně nedostane šanci znovu usnout, dokud tenhle rozhovor neskončí. Vytočit Wadeovo číslo domů by ale vypadalo, jako by si chtěl Lucas povídat, což nechce. Raději nařídí telefonu, aby ten boj vzdal a propustil všechny hovory.

Vyzvánění začíná.

„Víte, co potřebujete?“ říká rozdychtěný dívčí hlas s cizím přízvukem. „Zábavu.“

Lucas hovor ukončuje a prohlíží si seznam. Tucet hovorů žadoní o vyřízení. Dva tucty. Zjevné hovadiny pro dospělé a nabídky výprodeje hovadin jsou označené. Ze zbytku vybere námtkou jeden hovor, promluví mužský hlas: „Prosím vás, nezavěšujte.“ Výslovnost je známá a příjemná, angličtina zrovna zpívá. „Bydlím v Goa a nemám peníze ani na klimatizaci, ani na jídlo. Ale mám dceru, moc hezkou.“

Lucas zasténá.

„A malého synka,“ pokračuje hlas a začíná se lámat. „Víte, co to je zoufalství, příteli? Chápete, co otec udělá, aby zachránil svou drahocennou krev?“

Lucas utne hovor a vybere další.

Ticho se vrací, to zvláštní nic. A potom se to, co není Wade, opět zeptá: „Kdy si půjdeme zaběhat?“

„V sedm hodin,“ odpoví Lucas.

„Z Ymky?“

„Samo.“ Lucas má chraplavý hlas, který se vždycky zdá trochu hlasitý a valí se z výrazných širokých úst. Slunce a vítr mohou být na bězce tvrdé, ale jeho tvář zřídili horší nepřátelé. Světle hnědé oči nepřestávají ani na okamžik tékat. Dlouhé černé vlasy šedivějí a na temeni řídnou. Ale čtyřicetileté tělo je dokonale fit – rovná široká ramena, klenutý hrudník a úzký pas na dvou výjimečně dlouhých nohách.

„Poběžíš s námi?“ ptá se Wade.

„Jo.“ Lucas se na lůžku posadí a zmocní se ho chladná tma.

„Kdo ještě poběží?“

Kdykoliv Wade promluví, mísí se do toho ještě jiné zvuky. Působí to dojmem, jako by mrtvý muž seděl v prostorné a rušné místnosti, kde se všichni snaží být co nejtíšeji, když Wade mluví. Tak si to Lucas představuje: příliš mnoho lidí nahlouče-

ných pohromadě, kteří chtějí být zticha, ale potřebují dýchat, něco si zašeptat.

Wade opakuje: „Kdo ještě?“

„Asi všichni.“

„Dobře.“

„Jo, ale já se teď potřebuju vyspat.“

„Spánek se moc přeceňuje,“ nechce se nechat odbýt Wade.

„To většina věcí.“

Hlas se zasměje. Bývalo to šílené, slyšet tenhle smích. A teď už je to úplně normální.

„Dobrá, nechám tě teda být,“ vzdá to Wade. „Stejně si potřebuju vyřídit pár dalších hovorů.“

A opět se snese to dokonalé nic. Zvuk, který vydává svět, když nikdo nic neříká.

* * *

Lucas nemůže spát, zato může dle libosti popíjet kávu.

V šest třicet má v břiše a v krvi celou konvici. V domě je deset stupňů a on má na sobě silné polypropylénové triko, modrou větrovku a černé elastáky. Na všem jsou znát léta používání. Ale boty jsou koupené nedávno. V kuchyňské televizi pronásleduje Steve McQueen gangstery středního věku, místo aby dělal něco rozumného, jako třeba klátil Jacqueline Bissetovou. McQueen řídí a Lucas čistí kávovar, kuchyňskou linku a pohár z Bostonského maratónu '17. Naskočí reklama – další prosba o příspěvek – a Lucas ji v polovině jejího trápení vypíná. Potom sníží termostat o pět stupňů, natáhne si čisté látkové rukavice a vlněné palčáky, které má patnáct let. Stáhne si čelenku na krk a nasadí si kulich, který je stále cítit naftalínem. Batůžek má připravený u zadních dveří. Nasouká se do popruhů a zbývá už jen jeden rituál – opřít se pravou nohou o stoličku a připnout chytrý náramek, aby se pohodlně vezl na holém kotníku, ochutnával maso a hlásil světu, že je Lucas střizlivý.

Venku je mrazivo a větrno. Lucas sejde po příjezdové cestě a obrací se proti větru. Ruce se mu nenuceně pohupují a dodávají hybnost kroku, na němž není co vylepšovat. I při pomalém pohybu Lucas působí dojmem rychlosti. Každý trenér sní o objevu talentu jako on – takového spojení síly, elegance a vrozené vytrvalosti. Postavte mu na hlavu sklenici piva a ani kapka nevyšplouchne. Tak hladký a elegantní je ten krok. Jenže biologie vyžaduje, aby to dokonalé tělo obýval i mozek, a sklenice piva se dá vybryndat více způsoby.

Člověk nemusí číst noviny, aby věděl, co se děje.

V dálce kvílí dvě sirény, ženoucí se za různými potížemi. Výtlučky a propadlé dlaždice dodávají ulici na zajímavosti a z poloviny pouličních lamp jsou vymontované výbojky, aby město ušetřilo a nemuselo spálit pár kousků uhlí navíc. Všechny domy jsou ztemnělé a spící, vycpané izolací a vybavené kamínky na dřevo. Na většině pozemků jsou zahrádky, ohrádky na kompost a sudy na dešťovou vodu. Polovinu střech pokrývají solární panely. Když se Lucas nastěhoval do svého domu, lemovaly ulici vzrostlé akáty a duby. Ale většina stromů byla poražena na palivo, a také aby slunce proniklo k domům a zahrádkám. Potom dřevorubci vysázeli nové sazenice – uhlíkové patrioti zlákaní

daňovými úlevami – ale vzrostlejší kmeny těchto stromů už byly znovu obětovány pro pár nocí začazeného tepla.

Nemusíte cestovat po světě, abyste věděli, co se děje.

Poslední dům v bloku patří přistěhovalcům z Floridy. Tihle imigranti přitáhli před několika lety, chlubil se tučnými úsporami a svými sportovně nebývale nadanými kluky. Ale jiná práce než na internetu nebo dřina v areálech větrných elektráren není a úspory nikdy nevydrží tak dlouho, jak by si člověk přál. Velká auta přenechali v rámci úspor za babku policii. Přebytkový nábytek a šperky prodali, aby měli na nájemné. Na motorový člun a přívěs nalepili nápisy NA PRODEJ a ty tam s nimi stále trčí na příjezdové cestě, kde už zůstanou zaparkované navždy. Potom se objevili příbuzní z Miami a žadonili o ubytování. Tehdy začala policie dostávat oznámení o opilství a rvačkách a následně skončila dvojice sportovních hrdinů ve vězení za obchodování s drogami. Pak už to bylo oficiální: jsou to utečenci, a už ani ne z vyšší vrstvy.

Jak tak Lucas běží proti větru, pálí ho tvář, ale nic jiného. Když se otočí k západu, svět se o pět stupňů ohřeje. Ve tmě je nejlepší držet se uprostřed ulice a dávat si pozor na všechno, o co se dá zakopnout nebo co může člověka pronásledovat. Lidé opustí své rodiny a domy na zaplavovaném pobřeží, ale ne své pitbuly a vlčáky. Je také rozumné běžet s vypnutým telefonem, ale Lucas zvládá dva světy naráz mnohem lépe než jiní. Jeho finský přístroj je rozkošná hračka napájená pohybem, životem. Před pravým okem mu visí úhledná projekční ploška. V tuto chvíli si obrazovky nevšímá, probíhá ulicí s imaginárními psy a v tu chvíli začne telefon vyzvánět.

„Jo?“

„Už jsi na cestě?“ ptá se Wade.

„Ne, ještě sedím,“ odpovídá Lucas. „Popíjím kafe a čumím na mrtvé lidi v televizi.“

Vyslouží si tím smích. „Podle GPS běžíš. Osmiminutovým tempem, což je na tebe hlemýždí krok.“

„Vědí to poldové?“ zeptá se Lucas.

„Co?“

„Že si půjčuješ jejich sledovací systém?“

„Proč se ptáš? Chceš mě udat?“

Ne, Lucas přeruší spojení a do srdce se mu vrátí starý hněv, který dává jeho nohám křídla přes několik dalších bloků.

* * *

Před budovou YMCA v centru města stojí několik postav. Plavci a vzpěrači na sobě mají prošíváné bundy, zatímco štíhlejší a prochladlejší běžci jsou navlečení v nylonu a polypropylénu. Chodník blokují sportovní tašky. Všichni se obracejí zády k větru. Když někdo vydechne nebo promluví, zavíří kolem něj obláček páry osvětlený namodralým světlem pronikajícím sklenými dveřmi Ymky.

Lucas zpomalí.

Ozve se bručivý hlas: „Někdo je tu ranní ptáče.“

Lucas přejde z poklusu do rázné chůze a ze všeho nejdřív se usměje na Audrey.

„Kdepak máš kolo?“ ptá se ten hlas.

„Pete,“ napomíná ho Audrey. „Nech toho.“

Ale pokušení je příliš velké. S přátelskou výhrůžností Pete Kajan proneše: „To ti poldové zabavili i kolo?“

„Jo,“ opáčí Lucas. „Kolo a brusle a lyže. Měl jsem i poníka, ale toho zastřelili. Jen tak pro jistotu.“

Všichni se té replice smějí, včetně Petea.

Lucas vyklouzne z popruhů batůžku a třepe rukama. Od tlaku popruhů mu znecitlivěly prsty.

„Sedm hodin,“ řekne Pete a zalomcuje jedněmi zamčenými dveřmi. „Co ti šašci dneska dělají?“

„Malujou si nosy na červeno,“ utrousí Lucas.

Běžci se zasmějí.

„Jak daleko?“ ptá se Audrey.

Pete odpoví: „Dvanáct, možná čtrnáct.“

„Čtrnáct bude akorát,“ kývne Doug Gatlin. Rychlý Doug. Je starší než všichni ostatní, ale je obdařen tělem ohaře.

Doug Crouse je nejmladší a nejtěžší. „Deset mil zní líp,“ zkouší.

„Přijdou Sarah a Masters,“ nahlásí Rychlý Doug.

„Ti nám tak scházeli,“ zasměje se Pete.

Gatlin zvedne oči k nebi a řekne Crouseovi: „Přidají se k nám tady, ale vracet se budou dřív. Můžeš se vrátit s nimi.“

„Kde je Varner?“ ptá se Crouse.

Pete odfrkne. „Přijde o pět minut později a bude potřebovat na záchod.“

Běžci se zasmějí.

Potom jeden ramenatý plavec zabuší na zamčené dveře.

Crouse se podívá na Lucase. „Volal ti?“

„Jo.“

„Mně volal dvakrát,“ ozve se Gatlin.

„Každého probudil aspoň jednou,“ přidá se i Pete.

Běžci hledí do jasně osvětlené prázdné haly.

„Obvykle mne neobtěžuje,“ řekne Crouse.

„Neklidná noc v nebi,“ poznamená Lucas.

Lidé se snaží vydat přiměřené množství smíchu. Dát najevo, že je to legrační, ale nijak nadšeně.

Potom plavec ucouvne ode dveří. „Dean je tady.“

Dean je vysoký tlustý chlapík, který všechno dělá s rozvahou. Pomalu kráčí přes halu. Zasouvá klíč do zámku, jako by zneškodňoval bombu. Soudě podle jeho vleklých pohybů váží dveře tisíc liber. Tichým hláskem Dean špitne: „Velká zima?“

Mumlání odpovědí vytváří malé sloupce páry.

V hale se zformuje fronta. Audrey se postaví vedle Lucase. „Myslíš, že je za tím právě to? Že měl špatnou noc?“

„Já nejsem žádný myslitel,“ odpoví Lucas. „Když si ráno dokážu nazout boty, je to dobrý den.“

DVA

U recepčního stolu nastavují palce a ukazováčky, aby prokázali členství. Červená tabulka varuje zákazníky, aby si brali jenom jeden ručník, jenže ručník Ymky neосуší ani kočku. Lucas popadne dva, Peter tři. Oba Dougové jdou v čele ostatních nahoru po úzkých klikatých schodech. Tabulky upozorňují na nářez, který uschl minulý týden, a zakazují chlapcům bez doprovodu vstup do pánské šatny. Na vrcholku schodů je na ocelových dveřích přilepeno čerstvé upozornění, že kvůli poruše bojleru neteče teplá voda. Gatlin zacvaká vypínači. Zjeví se místnost je úzká a dlouhá, přecpaná šedými skříňkami a žlutě natřenými betonovými sloupy. Koberec je šedozelený a prošlapaný. Vzduchu dodávají odér čistící prostředky a vybryndaná kolínská. Nástěnky jsou posety informacemi o kurzech jógy a otužileckých programech a hesly o životním vítězství. Nevhodné chování se musí hlásit u recepčního stolu. Použité ručníky je třeba odhazovat do nádob k tomu určených. Skříňky se musí zamykat.

YMCA nikdy neodpovídá za ztrátu majetku. Ale nechte visací zámek na denní skříňce přes noc a bude odřezán a vaše věci budou zabaveny.

YMCA je tu pro vás, hlásá poslední tabulka.

Pete má skříňku vzadu. Lucas táboří poblíž něho. Z přilehlé uličky se ozve Gatlin: „Jaká je trasa? Víte to někdo?“

„Já to vím,“ odpoví Pete a to je také všechno, co řekne. Je mu něco přes čtyřicet, má krátké prošedivělé vlasy a široký obličej. Nevypadá na běžce, ale když má motivaci a je zdravý, udrží krok i s místními nejlepšími.

Lucas vyloví svůj zámek, uloží batůžek a zamkne dvířka. Znovu se opře nohou o lavičku a upraví si kotníkový monitor. Nebylo by od věci doplnit vodu, ale z picích fontánek byl vypuštěn freon, aby se šetřilo energií. Lepší je pustit si studenou vodu do umyvadla, pít z dlaní a vyplývat několik galonů, než se uhasí žízeň. Papírové ručníky jsou maličké. Vytáhne jich pět, utře si ruce a pozoruje přitom, jak nějaký starý chlapík pouští televizi, která není schopná zapamatovat si nastavení ze včerejška. Přístroj projíždí kanály a přeprogramovává svůj maličký mozek. V tu chvíli se Lucasovi připomene káva. Mušle je už plná ztmavlé moči, spláchne se ale, až když to všude kolem ohavně páchne. Lucas se vrátí a zjistí, že v bedně běží *Big Fox*. Blondatá kráska žvatlá o studené vlně zařezávající se do srdce země. „Máme klasickou zimu,“ uvádí třicet sekund sněhu, sáněk a rozzářených dětí se zčervenálými tvářičkami.

„No, na to já nejsem,“ poznamená stařík.

Potom zprávy přeskočí do míst, která Lucas nedokáže najít na žádné mapě. Hnědí lidé bojují o hořící ropné vrty. Vyzábílí černoši pochodují přes vyschlé jezero. Tlustý běloch s cizím přízvukem vykřikuje o svých lidských právech a rozčiluje se, že se mu nelíbí být druhořadým občanem. Potom je řeč o Pine Islandu a o ošklivě dlouhém antarktickém létě. Další kus ledovce míří na volný oceán a vypadá přesně stejně jako předešlých deset tisíc. Ale blondýnka se z toho nehroučí. Nepropadá smutku

a připomíná divákům, že podle názoru některých expertů by studená voda z rozpuštěného ledu měla tuhle nepříjemnost zastavit. Spíše sexy než vědecky říká: „Oceány kolem ledových pokrývek se ochladí a obnoví se normální stav. Potom se budeme moci vrátit k všednímu životu.“

„No, to je dobrá zpráva,“ vyprskne stařík ironickým smíchem a začne v televizi hledat něco lepšího.

Pete a Dougové už jsou pryč. Lucas zamíří ke schodům, když tu se ocelové dveře s bouchnutím otevrou. Vchází Varner, ještě v civilu.

„Hned tam budu. Jenom si ještě musím odskočit na onu místnost.“

Je mu kolem pětatřiceti, má zrzavé vlasy, pihy a vždycky chodí pozdě. Lucas po něm vrhne významný pohled.

„Co je? Jsou teprve dvě minuty po sedmé.“

„Nic jsem neřekl.“

„No jasně. Náš duch už mi volal třikrát, ať si prý sakra pospíším.“

Lucas se vzdálí po schodech dolů. V hale stojí Audrey a čte si na veřejném monitoru *The Herald*. Na elitní běžkyni je vysoká – skoro pět stop devět palců – ale na rozdíl od většiny rychlých děvčat nežije dvě sousta od smrti hladem. Má hrubě řezané, ale hezký obličej, nakrátko ostříhané světlé vlasy a do okolí světle hnědých očí se jí plíží střední věk. Na sobě má stříbřité elastáky a černou větrovku, palčáky a na desce stolu připravenou čelenku. Audrey se vždycky tváří klidně a odpočatě. Běhat umí, ale kdyby se dnes ráno nikdo neukázal, nejspíš by vyklusala pohodlnou osmičku a zabalila to.

„Kde jsou kluci?“ zeptá se Lucas.

„Za rohem.“

„Nějaké zprávy o mně?“

Audrey vypne obrazovku a otočí se. „Kde máš kolo?“

„Na kolo je moc zima.“

„Kdybys potřeboval svězt, řekni.“

„Provedu,“ slibuje.

Náraz průvanu otevře venkovní dveře.

Do Ymky vkráčí přímo z katalogu sportovního zboží Ethan Masters. Elastáky i bundu má ve stejném odstínu modré s uměleckými bílými proužky, Nike rovnou z krabice, sněhobílé rukavice a kulich a na opasku zásoby na stomílovou dřinu. Ale největší pozornost budí úzké brýle zakrývající prostředek jeho štíhlé, důkladně oholené tváře. Má na nose větší výpočetní kapacitu, než jakou NASA využívala za celé dvacáté století. Ten přístroj slouží jako telefon a zábavní centrum. Masters v každém okamžiku zná svůj tep, hladinu elektrolytů, polohu i rychlost, jakou se právě pohybuje. Musí pro něj být zklamání, když se musí spolehnout na obyčejné staromódní oči, aby se podíval, co je v hale. „Ještě jsou tady,“ oznámí. „Říkal jsem ti, že to stihneme včas.“

Za ním vchází do dveří Sarah. Stejně malá, jako je Masters vysoký, s kulatou dívčí tvář a dlouhými hnědými vlasy svázanými do ohonu. Na rozdíl od svého tréninkového partnera dává přednost starým teplákům a záplatovaným růžovým palčákům a její hnědý kulich vypadá, jako by jej vylovila ze stoky. Jsou seznámi, ale ne jeden s druhým – deset tisíc společných mil a námět pro spoustu šfavnatých klepů.

„Už jste všichni?“ ptá se Masters, opře se o zeď a napíná lýtka. „Když budeme čekat, ztuhneme.“

„Varner šel právě nahoru,“ oznámí Audrey.

„Tak to hned tak nevyrazíme,“ pronese Masters.

Sarah mlčí. Zatěká očima, zapíše se a zamíří do zadní části haly.

Lucas se vydá za ní a zahne za roh. Za halou je dlouhá úzká místnost s výhledem na plavecký bazén. Ke skleněné stěně se tisknou běžecské pásy a rotopedy. Pete a Dougové klábosí s nějakými přespříliš navlečenými a málo vytrénovanými běžci ze semináře maratonců. Což znamená, že patří k holohlavému muži, který sedí sám vedle automatu na iontové nápoje Gatorade.

„Kolik dneska, trenéře?“ osloví ho Lucas.

Muž zvedne hlavu. Zakření se jako skřítek a řekne: „Dáme si lehkou šestnáctku.“ Jako by šestnáct nebylo nic. Jako by sám běžel. Až na to, že trenér Able je oblečený na řízení auta a možná, když bude opravdu muset, na krátké postávání někde v závětrí na rohu ulice.

Po padesátce má bolavá záda a nabral dost tuku. A už třicet let je trenérem běhu na koleji Jewel. Jeho seminář je něco jako jarní tradice pro nové běžce.

Able si Lucase dlouze prohlíží. Dělá to pokaždé. A pokaždé dá k dobru nějaké trenérské poznámky zdarma.

„Vypadá to, jako byste naběhal spousty mil,“ odhaduje.

„Nejspíš,“ opáčí Lucas.

„Trénujete rychlost?“

„Když si vzpomenu.“

„Zkuste letos maraton. Přesvědčte se, jestli je v těch starých nohách ještě život.“

„Možná to udělám.“ Lucas se rozhlíží po ostatních běžcích. Muž s nářečním přízvukem vykládá o počasí, o tom, že v Louisianě nikdy tak chladno nebývalo. Pete pokývá hlavou a svým silným bručivým hlasem pronese: „Tak si nechte narůst ploutve a plavte zpátky domů.“

Nějakým způsobem dokáže říci i něco takového tak, že to všem ostatním připadá legrační.

Trenér zakašle – důkladně odchrchlání, které má upoutat po-

zornost. „Povězte mi, Peppere, už jste někdy v životě zkoušel poctivý maraton? Trénovat na něj, vložit do toho všechno a zkusit, co to dá?“

„No, zní to jako moc práce.“

„Myslím, že byste dokázal jít pod 2:30,“ mudruje Able. „A kdo ví o kolik, kdybyste tomu věnoval jeden rok bez flákání.“

Lucas pokrčí rameny a neříká nic.

„Je na to software,“ vykládá trenér. „A biometrické testy. S výsledky závodů bychom přesně spočítali, za kolik byste to uběhl ve vrcholné formě. Já hádám 2:13. Nebylo by pěkné to vědět?“

„Bylo by to pěkné,“ souhlasí Lucas. Potom znovu pokrčí rameny a dodá: „Jenže, jak říkával můj táta, na světě není dost místa na to, aby všechno, co se na něm děje, bylo pěkné.“

* * *

Objeví se Audrey. „Varner už je dole.“

Lucas s ostatními muži si narazí kulichy a jdou za ní. U hlavních dveří se shlukne osm postav. Slunce se už chystá vyjít, ale ještě není nad obzorem. Všichni mají v rukou telefon a jemnými nacvičenými dotyky mění nastavení. Odeť je mohou rušit jen smrtelně naléhavé tíšňové hovory. Potom si skupina natáhne rukavice a vyjde ven. Masters odfrkne jako kuň a prohlásí: „Měli bychom běžet na sever.“

„Tam ne,“ řekne Pete. „Běžíme k Ash Creeku.“

Všichni jsou překvapeni.

„Lepší je začít proti větru,“ vzpírá se Masters. „Jinak se domů vrátíš zpocený a prochladlý.“

„Na severu nejsou ani mizerné dva stromy,“ zavrčí Pete. „Já běžím tam, kde jsou lesy a příroda.“

„A co jako obvykle?“ nadhodí Varner.

Mají svůj okruh centrem města.

„Jako obvykle mi vyhovuje,“ ozve se Audrey.

Lucas chce pohyb. Na směr mu nezáleží.

Potom Pete poznamená: „Máme společnost.“

Přes ulici kluše kluk v polovině jejich věku. Harris má na sobě civilní oblek a nový kvalitní kabát a v jedné ruce nese velký sportovní pytel. „Kudy?“ ptá se. „Já vás doženu.“

Pete odpoví: „Jako obvykle.“ Bez váhání.

„Na východ kolem Jewelu?“ utvrzuje se Harris.

„Jasně.“

Kluk vběhne dovnitř.

Pete se na všechny přísně podívá. „Tak, a běžíme k Ash Creeku. Žádné námitky.“

Osm lhářů se rozkluše na západ, nikdo neřekne ani slovo, v patách ten nejnepatrnější pocit viny.

TŘI

Úterý znamenalo trénink rychlosti na oválu koleje – vybledlý oranžový pás drolicího se polyuretanu a vyšlapaných drah. Lucas dorazil poslední. Nebylo takové horko jako většinu srpnových večerů, ale po noční bouři zůstal vzduch hustý a těžký. Zbytek skupiny vyklusával po opačné straně oválu. Nikdo nemluvil. Lucas zaparkoval kolo, prošel lomenou brankou, přešel dráhu, fotbalové hřiště a další dráhu, až došel pod tribunu. Holubi zpanikařili, odlétli a zanechali za sebou pírk a ozvěnu třepotajících se křídel. Otevřel batůžek a svlékl se. Měl na sobě trenýrky a běžecské boty Asics, ale tričko nechal v batohu. Za-